

KIRJE V. I. LENINILLE

Tilanne etelässä ei ole helpoimpia. Sotaneuvosto sai kokonaan hunningolle saatetun perinnön, joka on joutunut hunningolle osittain entisen sotilasjohtajan velttouden ja osittain niiden henkilöiden salaliiton vuoksi, joita sotilasjohtaja oli ottanut Sotilaspiirin eri osastojen palvelukseen. Kaikki oli aloitettava aivan alusta. Olemme saaneet järjestykseen huoltoasian, panneet jaloilleen operatiivisen osaston, ottaneet yhteyden rintaman kaikkien lohkojen kanssa, kumonneet vanhat, sanoisin rikolliset päiväkäskyt, ja vasta sen jälkeen aloimme hyökkäyksen Kalatshia ja etelää kohden, Tihoretskin suuntaan. Hyökkäyksen aloimme siinä uskossa, että Mironovin ja Kikvidzen pohjoiset lohkot, niiden joukossa Povorinon lohko, ovat turvatut murskaamiselta. Mutta osoittautui kuitenkin, että nämä lohkot ovat kaikkein heikoimpia ja turvaamattomimpia. Teille on tunnettua, että Mironov ja muut ovat perääntyneet koilliseen, että kasakat ovat vallanneet koko radan Lipkistä Aleksikovoön saakka, että kasakoiden erillisiä sissiryhmiä on lähetetty Volgan suunnalle ja että

ne ovat yrittäneet pysäyttää liikenteen Volgalla Kamyshinin ja Tsaritsynin välillä.

Toisaalta Rostovin rintama ja yleensä Kalninin ryhmät ovat ammusten ja patruunien puutteen vuoksi menettäneet lujutensa ja luovuttaneet Tihoretskin, Torgovojen ja ovat luultavasti lopullisen hajoamisen tilassa (sanon „luultavasti“, sillä tarkkoja tietoja Kalninin ryhmästä emme tähän mennessä ole voineet saada).

En edes puhukaan siitä kriittisestä tilanteesta, johon Kizljar, Brjanskoje ja Baku ovat joutuneet. Englantilais-ystävällinen suuntautuminen on romahtanut lopullisesti, mutta rintama-asiat siellä ovat hyvin huonosti. Kizljar, Prohladnaja, Novo-Georgijevskoje ja Stavropol ovat kapinaannousseiden kasakoiden käsissä. Ainoastaan Brjanskoje, Petrovsk, Mineralnyje Vody, Vladikavkaz, Pjatigorsk ja luultavasti Jekaterinodar pitävät vielä puoliansa.

Täten on muodostunut tilanne, jolloin yhteys etelään ja sen elintarvikeseutuihin on katkennut, ja itse Tsaritsynin alue, joka yhdistää keskuksen Pohjois-Kaukaasian kanssa, on vuorostaan eristetty tai melkein eristetty keskuksesta.

Juuri siksi me päätimmekin keskeyttää hyökkäystoimet Tihoretskin suuntaan ja siirtyä puolustukseen sekä ottaa Tsaritsynin rintaman lohkoilta taistelukuntoisia joukkoja, muodostaa niistä noin kuusituhatta sotilasta käsittävän pohjoisen iskuryhmän ja lähettää sen Donin vasenta rantaa pitkin aina Hoper-joelle saakka. Tämän hankkeen tarkoituksena on Tsaritsynin—Povorinon rautatien puhdistaminen ja vihollisen saattaminen epäjärjestykseen menemällä sen selustaan ja

sen lyöminen takaisin. Meillä on kaikki perusteet uskoa tämän suunnitelman toteutumiseen aivan lähiaikoina.

Syynä edelläkuvattuun epäsuotuisaan tilanteeseen on:

1) Lokakuussa Neuvostovallan puolesta taistelleen rintamamiehen, „vakavaraisen talonpojan“ kääntyminen Neuvostovaltaa vastaan (hän vihaa sydämensä pohjasta viljamonopolia, kiinteitä hintoja, pakko-ottoja, taistelua salakauppaa vastaan).

2) Se, että Mironovin joukot on pantu kokoon kasakoista (kasakkajoukot, jotka nimittävät itseään neuvostojoukoiksi, eivät voi eivätkä halua käydä päättävää taistelua kasakkavastavallankumousta vastaan; kasakat siirtyivät Mironovin puolelle kokonaisin rykmentein sitä varten, että saatuaan aseet olisivat voineet tutustua paikanpäällä meidän joukko-osastojemme sijoitukseen ja sitten viedä mukanaan Krasnovin puolelle kokonaisia rykmenttejä; Mironov oli kolme kertaa kasakkain saartamana, sillä nämä tiesivät Mironovin lohkon pienimpiäkin yksityiskohtia myöten, ja löivät tietysti hänet täydellisesti hajalle).

3) Kikvidzen joukko-osastojen rakentuminen osastoittain, mikä tekee mahdottomaksi yhteydenpidon ja toiminnan yhtenäistytämisen.

4) Kaikesta tästä johtuva Siversin joukko-osastojen eristyneisyys, jotka ovat kadottaneet tuen vasemmalla sivustalla.

Tsaritsynin—Gashunskin rintaman myönteiseksi puoleksi täytyy tunnustaa osastosekasotkun täydellinen hävittäminen ja niinsanottujen specialistien (osittain kasakoiden ja osittain englantilaisten ja ranskalaisten

kiihkeiden kannattajain) poistaminen ajoissa, mikä teki mahdolliseksi voittaa sotajoukkojen myötätunto puolellemme ja saada niiden keskuudessa aikaan rauhtainen kuri.

Yhteyksien katkettua Pohjois-Kaukaasian kanssa on elintarviketilanne käynyt toivottomaksi. Yli seitsemänsataa vaununlastia seisoo Pohjois-Kaukaasiassa pyörien päällä ja yli puolitoista miljoonaa puutaa on valmiiksi hankittuna, mutta yhteyksien katkeamisen vuoksi ei ole olemassa minkäänlaisia mahdollisuuksia niiden kuljettamiseksi enempää rautateitse kuin meritsekään (Kizljär ja Brjanskoje eivät ole meidän hallussamme). Tsaritsynin, Kotelnikovon ja Gashunskin seudulla on viljaa paljon, mutta se pitää korjata, ja Tshokprod²⁶ taas ei ole valmis eikä ole tähän mennessä kyennyt valmistautumaan siihen. Sato on korjattava, heinät on puristettava paaleiksi ja kuljettettava yhteen paikkaan, mutta Tshokprodilla ei ole paalituskoneita. On järjestettävä laajassa mitassa elonkorjuu, mutta Tshokprodin organisaattorit ovat osoittautuneet kerrassaan kelpaamattomiksi. Seurauksena on, että hankintatyö ontuu kummallakin jalallaan.

Kalatshin valtaaminen antoi meille muutamia kymmeniätuhansia puutia viljaa. Lähetin Kalatshiin 12 kuorma-autoa, ja heti kun saamme kuljetettua viljan rautatielle, lähetän sen Moskovaan. Elonkorjuu on kuitenkin käynnissä, sujuneeko se sitten hyvin tai huonosti. Toivon lähipäivinä saavani hankituksi muutamia kymmeniätuhansia puutia viljaa ja lähetän senkin Teille. Karjaa täällä on enemmän kuin tarvitaan, mutta heinää on sangen vähän, ja kun karjaa ei voida kuljettaa ilman heinää, niin sen lähettäminen suurissa

määrin käy mahdottomaksi. Olisi hyvä järjestää edes yksi säilyketehdas, perustaa teurastamo j.n.e. Mutta ikäväkseni en ole toistaiseksi voinut löytää asiaatuntevia ja aloitekykyisiä henkilöitä. Annoin Kotelnikovan valtuutetun tehtäväksi järjestää lihan suolaamisen suurissa määrin, työ on jo pantu alulle, tuloksiakin on, ja jos työ edistyy ja laajenee, niin saamme talveksi lihaa riittävästi (yksistään Kotelnikovan seudulle on kertynyt suurta nautakarjaa 40 tuhatta päätä). Astrakanissa on karjaa yhtä paljon kuin Kotelnikovossa, mutta paikallinen elintarvikeasiain komissariaatti ei tee mitään. Zagotoselin (maaseutuhankintojen) valtuutetut nukkuvat sikeätä unta, ja voidaan sanoa varmuudella, että lihaa he eivät saa hankituksi. Lähetin sinne valtuutettu Zalmajevin hankkimaan lihaa ja kalaa, mutta en ole vielä saanut häneltä tietoja.

Elintarvikkeiden alalla voidaan panna paljon suurempia toiveita Saratovin ja Samaran lääneihin, joissa viljaa on paljon ja joista arvelen Jakobovin retkikunnan voivan koota viljaa puoli miljoonaa puutaa, jopa enemmänkin.

Yleensä täytyy sanoa, että niin kauan, kun yhteyksiä Pohjois-Kaukaasian kanssa ei ole palautettu ennalleen, Tsaritsynin lohkoon ei voida (erikoisesti) panna toiveita (elintarvikkeiden alalla).

Teidän *J. Stalin*

Tsaritsyn,
elokuun 4 p:nä 1918